In de Zaak:

1. „WIRTSCHAFTSVEREINIGUNG EISEN- UND STAHLINDUSTRIE",
gevestigd te Düsseldorf,

vertegenwoordigd door haar Voorzitter, de heer H. G. Sohl;

2. „GUSSSTAHLWERK CARL BÖNNHOFF",
commanditaire vennootschap naar Duits recht,
gevestigd te Wetter (Roergebied),

vertegenwoordigd door de heer W. Bönnhoff en Ir. H. Pegau;

3. „GUSSSTAHLWERK WITTEN",
naamloze vennootschap naar Duits recht, gevestigd te Witten,

vertegenwoordigd door haar Directeuren, de heren R. Kögl en A. Richter;

4. „RUHRSTAHL",
naamloze vennootschap naar Duits recht,
gevestigd te Hattingen,

vertegenwoordigd door haar President-Directeur, de heer K. Schmitz, en haar Directeur, de heer R. Spolders;

5. „EISENWERK ANNAHÜTTE ALFRED ZELLER",
gevestigd te Hammerau,

vertegenwoordigd door de heer K. Zeller,

ten deze domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten huize van Mr. A. Robert, Boulevard Joseph II No. 31,

Eisende Partijen

bijgestaan door Dr. H. Lietzmann, Advocaat bij het „Landgericht" en het „Amtsgericht" te Essen,

tegen

HOGE AUTORITEIT VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP VOOR KOLEN EN STAAL,

ten deze domicilie gekozen hebbende Place de Metz 2 te Luxemburg,

Verwerende Partij

vertegenwoordigd door Mr. F. van Houten, Juridisch Adviseur bij de Hoge Autoriteit, als Gemachtigde,

bijgestaan door Prof. Dr. A. Schüle, Hoogleraar aan de Universiteit van Tübingen,

betreffende het beroep tot nietigverklaring der artikelen 3, lid 1 *b*, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11, lid 1 *f* en *g*, 16, lid 1, en 17 van de Beschikking van de Hoge Autoriteit No. 2-57 de dato 26 januari 1957, gepubliceerd in het *Publikatieblad van de Gemeenschap No. 4, van 28 januari 1957*, alsmede van alle verdere bepalingen dezer Beschikking voor zover zij betrekking hebben op de aanvullende heffing ter zake van het schrootverbruik, hetwelk een bepaald peil te boven gaat,

HET HOF VAN JUSTITIE

samengesteld als volgt:

M. Pilotti, *Voorzitter*

A. van Kleffens en L. Delvaux, *Voorzitters van respectievelijk de Eerste en de Tweede Kamer*

P. J. S. Serrarens, O. Riese, J. Rueff en Ch. L. Hammes, *Rechters*

Advocaat-Generaal: M. Lagrange

Griffier: A. Van Houtte

wijst het volgende

VONNIS

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN:

1. De feiten

Beschikking No. 2-57 — waarbij voorts de geldigheidsduur der Beschikkingen Nos. 26-55 en 3-56 wordt verlengd — bevat één enkele voorziening zowel ter regeling van de prijsverevening voor ingevoerd en binnenlands schroot, als ter bereiking van besparingen op schroot. Deze Beschikking voorziet behalve een basistarief nog een aanvullend tarief berekend naargelang van de hoeveelheid, waarmede het schrootverbruik in de bestaande installaties het verbruik gedurende een in het verleden gelegen referentieperiode te boven gaat. Ten einde met alle individuele situaties rekening te houden, staat het aan iedere onderneming vrij haar eigen referentieperiode te kiezen (een periode van zes kalendermaanden binnen zeven opeenvolgende maanden, gelegen tussen 1 januari 1953 en 31 januari 1957).

Voor de sedert 31 januari 1958 in gebruik genomen installaties en fabricagemethoden werd het referentieverbruik op nihil gesteld (artikel 6, lid 3, van Beschikking No. 2-57).

Artikel 8 bepaalt, dat de aanvullende heffing slechts geleidelijk verhoogd zal worden, terwijl de ondernemingen krachtens artikel 9 in aanmerking komen voor een vermindering van de aanvullende bijdragen — welke vermindering in totaal 100 % kan belopen — in verhouding tot de percentages waarmede haar verbruikscoëfficiënt voor haar installaties en fabricagemethoden mocht zijn gedaald.

De *eisende partijen* betogen, dat alle grote staalproducerende landen schroot moeten invoeren en dat dit ook voor de toekomst het geval zal zijn. Er dreigt evenwel geen werkelijke schaarste aan schroot. De huidige situatie is overigens bevredigend. Dank zij de ontwikkeling van de markt en niettegenstaande een tijdelijk abnormaal hoge conjunctuur hebben de ondernemingen haar behoeften aan schroot binnen het kader van de oude regeling geheel kunnen dekken en zelfs haar voorraden kunnen opvoeren, zodat de produktie, welke voorheen een onregelmatig verloop had, voortdurend

kon toenemen. Er is geen enkele reden tot een ingrijpen ter verzekering van een regelmatige schrootvoorziening, gelijk Beschikking No. 2-57 voorziet.

Zelfs in het — overigens betwiste — geval, dat schrootbesparingen noodzakelijk zouden zijn, kan de door de Hoge Autoriteit gekozen weg niet tot dit resultaat leiden: het gekozen middel kan technisch niet worden verwezenlijkt, het is oneconomisch en onbillijk. Vanuit technisch en geografisch oogpunt is het redelijkerwijs niet mogelijk het schrootverbruik te verminderen; het onderhavige stelsel kan niet deugdelijk functioneren. Het is voorts onbillijk, daar het een groep van ondernemingen ten nadele van een andere groep bevoordeelt. Door het stelsel van referentieperioden wordt een bestaande toestand bestendigd; het belet de aanpassing aan de conjunctuur en aan de toekomstige ontwikkeling en leidt tot een oneconomisch gebruik van schroot. Het is onbillijk voordelen toe te kennen aan de bestaande installaties, zulks ten koste van de nieuwe. Voor een dergelijke protectie is in de vrije-markteconomie geen plaats; zij kan bovendien niet met een beroep op het Verdrag worden gerechtvaardigd. Het stelsel kan evenmin uit economische overwegingen worden verklaard; de Hoge Autoriteit wijkt van haar algemene doelstellingen af; teneinde de behoeften aan staal voor 1965 en meer nog voor 1975 te kunnen dekken, is een aanzienlijke uitbreiding van de produktiecapaciteit noodzakelijk. Door haar maatregelen maakt de verwerende partij deze verwachting tot een illusie; zij komt bovendien in tegenspraak met de doeleinden, die zij zich zelf gesteld heeft. In de bestreden Beschikking moet dan ook een distributiemaatregel worden gezien en een poging om de investeringen en de produktie in een bepaalde richting te beïnvloeden.

De eisende partijen geven vervolgens in het kort de voor elk harer geldende omstandigheden weer.

1° De „Wirtschaftsvereinigung Eisen- und Stahlindustrie" staat open voor alle ijzer- en staalproducerende ondernemingen, welke haar bedrijf in de Bondsrepubliek uitoefenen. Zij heeft de behartiging van de collectieve belangen harer leden ten doel.

2° De „Gußstahlwerk Carl Bönnhoff" is een staalfabriek, die geen eigen ruwijzer produceert. Daar de geïntegreerde fabrieken hun ruwijzer in de plaats van schroot gebruiken, moet de eisende

partij noodzakelijkerwijs haar schrootverbruik verhogen. Zij had bovendien het voornemen in 1958 een elektro-oven in gebruik te nemen: bij gebreke van een referentieverbruik zou het aanvullende tarief op deze elektro-oven ten volle worden toegepast en zou het toegenomen schrootverbruik niet meer lonend kunnen zijn ten gevolge van de overmatig gestegen kostprijs. Immers, daar de aanvullende heffing 10 dollar bedraagt en voor de vervaardiging van één ton blokken een schrootverbruik van 1033 kg nodig is, zou de prijs van een ton geproduceerde blokken met een extraverhoging van 43,40 DM worden belast. De eisende partij heeft dientengevolge haar plan moeten opgeven.

3° De N.V. „Gußstahlwerk Witten" is eveneens een niet-geïntegreerde onderneming, waar speciaalstaal zowel in de Martin- als in de elektro-ovens wordt vervaardigd. Zij is dientengevolge voor de bevoorrading met ruwijzer en schroot geheel op de markt aangewezen. Door de schaarste aan ruwijzer heeft zij haar schrootverbruik eveneens moeten verhogen. Bovendien is het om technische redenen niet mogelijk de verbruikscoëfficiënt voor de elektro-ovens te reduceren.

4° De N.V. „Ruhrstahl" was op het ogenblik van de indiening van het verzoekschrift doende een elektro-oven van 80 ton te installeren, welke eerst na 31 januari 1958 in gebruik scheen te kunnen worden gesteld, zodat daarvoor geen referentieverbruik zou kunnen worden toegekend. Ten gevolge zowel van de aanvullende heffingen als van het feit dat de hoeveelheden, waarmede de voorraden toenemen, mede in aanmerking worden genomen voor het te belasten schrootverbruik, zou iedere tussen de datum van ingebruikneming en de dag waarop de Beschikking haar kracht verliest, in de nieuwe oven geproduceerde ton met een aanvullende bijdrage van ongeveer 13,85 dollar worden belast. Nu de eisende partij er evenwel in geslaagd is bedoelde oven nog vóór 31 januari 1958 in gebruik te stellen, heeft zij afstand van instantie gedaan.

5° De N.V. „Eisenwerk Annahütte Alfred Zeller" is een staalfabriek, die geen eigen ruwijzer produceert; zij heeft twee Martinovens in gebruik, die op hun maximumcapaciteit zullen moeten werken om volledig gebruik van twee onlangs geïnstalleerde walsgroepen te verzekeren. Daar zijn referentieverbruik gering is, zal het staalbedrijf de toepassing van de aanvullende heffing zeer zwaar gevoelen. Het te belasten schrootverbruik per geproduceerde

ton bedraagt 842 kg. Bij een aanvullende heffing van 10 dollar betekent dit een extrabelasting van 35,40 DM of 9,8 % van de verkoopprijs.

Bij een heffing van bijvoorbeeld 10 dollar per ton schroot zou de aanvullende heffing, wanneer de nieuwe elektro-oven na 31 januari 1958 in gebruik zal zijn genomen, 48 DM per ton gewalst staal bedragen of 6 % van de verkoopprijs ad 800 DM. Ten gevolge van deze op een boete gelijkende heffing zal de concurrentie met de andere producenten, voor wie deze last niet geldt, onmogelijk worden.

De *verwerende partij* wijst op de verschillende maatregelen, welke zij in de loop der laatste vijf jaren heeft genomen om het structureel deficit aan schroot te verhelpen. In haar Beschikking No. 2-57 heeft de Hoge Autoriteit, met inachtneming van de artikelen 5, 57 en 59 van het Verdrag, zich van indirecte maatregelen bediend, die — met vermijding van distributie — de ondernemingen aansporen tot een bedrijfsvoering, welke uiteindelijk in een beperking van het schrootverbruik resulteert, terwijl aan die ondernemingen niettemin een zekere vrijheid van handelen wordt gelaten. Elke onderneming welke bij de huidige stand van de markt haar schrootverbruik verhoogt, doet de reeds bestaande druk op de markt toenemen en dient in het gemeenschappelijk belang — door middel van de aanvullende heffing — een hogere prijs te betalen naargelang van de verhoging van het schrootverbruik. De Hoge Autoriteit kon op deze regel geen uitzonderingen toestaan; het was niet mogelijk met de veelheid der bijzondere belangen rekening te houden. Dergelijke uitzonderingen zouden de toepassing van de Beschikking hebben gefrustreerd. Wat de producenten van speciaalstaal betreft, voor wie vermindering van het schrootverbruik het bezwaarlijkst is, heeft de Hoge Autoriteit ermede rekening gehouden, dat de verkoopprijs van hun produkten beduidend hoger is dan die van gewoon staal, zodat de last van de aanvullende heffing voor hen relatief lichter is. In het kort gezegd: de Hoge Autoriteit tracht iedere toeneming van de druk, welke door de ondernemingen op de schrootbevoorrading wordt uitgeoefend, te beantwoorden met een tegendruk in de vorm van een verhoging der bijdrage naargelang van de stijging van het verbruik. Deze tegendruk manifesteert zich in een prijsverhoging. Deze methode is billijk en doeltreffend; zij is in overeenstemming met de in artikel 3 omschreven taak, in het gemeenschappelijk

belang de regelmatige schrootvoorziening van de gemeenschappelijke markt te verzekeren.

Wat betreft de bevoorrading met ruwijzer van de niet-geïntegreerde staalbedrijven, deze laatste kunnen contracten op lange termijn sluiten. Ook kunnen zij op schroot bezuinigen door gebruik te maken van de fabricagemethoden, welke reeds te Salzgitter worden toegepast.

Ten aanzien van de vermindering van de verbruikscoëfficiënt voor schroot bij de elektrische staalproduktie worde nog opgemerkt, dat ook daar bezuinigingen op schroot mogelijk zijn dank zij de fabricagemethode, welke door de „Deutsche Edelstahlwerke" wordt toegepast.

De verwerende partij ontkent, dat ingebruikstelling van een nieuwe elektro-oven na 31 januari 1958 ten gevolge zou kunnen hebben, dat de aanvullende heffing gelijk zou zijn aan 6 % van de verkoopprijs van het geproduceerde staal. De eisende partijen gaan van een te hoog basistarief (10 dollar per ton) uit, hetwelk immers voor het jaar 1958 op 6 dollar moet worden geschat. Zij verwaarlozen voorts het verbruik van schroot afkomstig van gelegeerd staal, hetwelk niet aan de heffing onderworpen is, en de verschillende mogelijkheden om het verbruik van schroot te beperken.

De Hoge Autoriteit betwist eveneens de door de eisende partij sub 2 verstrekte cijfers. Rekening dient te worden gehouden met de volgende feiten:

— het aanvullende tarief zal niet meer dan 6 dollar bedragen;

— de eisende partij gebruikt ongeveer voor een vierde schroot afkomstig van gelegeerd staal, waardoor haar bijdrage naar evenredigheid wordt verminderd;

— in de onderneming functioneert reeds een elektro-oven, zodat ten aanzien van de nieuwe oven het voor de bestaande oven geldende referentieverbruik kan worden toegepast (artikel 6, lid 2, le alinea);

— het zeer hoge schrootverbruik (1033 kg) kan worden verlaagd (artikel 9 van de Beschikking).

Hetzelfde geldt voor de door de eisende partij sub 5 verstrekte cijfers met betrekking tot de uitwerking van de aanvullende heffing op de prijs per ton van blokken Martin-staal. In geval van een aanvullende heffing van 6 dollar (25,80 DM) zou de financiële last 6 % bedragen van de huidige prijs van 363 DM voor één ton blokken. Bovendien zou een aanzienlijke vermindering van de aanvullende heffing kunnen worden bereikt door een verhoogd verbruik van ruwijzer, waardoor de financiële last niet meer dan 4 % zou bedragen.

2. Conclusies van partijen

De *eisende partijen* concluderen, dat het den Hove behage: nietig te verklaren de artikelen 3, lid 1 *b*, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11, lid 1 *f* en *g*, 16, lid 1, en 17 van de Beschikking van de Hoge Autoriteit No. 2-57 de dato 26 januari 1957, alsmede alle verdere bepalingen van deze Beschikking, voor zover zij betrekking hebben op de aanvullende heffing ter zake van het boven een bepaald peil gelegen schrootverbruik, met veroordeling van de Hoge Autoriteit in de proceskosten.

De *verwerende partij* concludeert, dat het den Hove behage: te verwerpen het beroep, op 12 maart 1957 door de eisende partijen ingesteld, daar het ten dele niet ontvankelijk is en voor het overige niet gegrond; de eisende partijen in de proceskosten te veroordelen.

3. Middelen en argumenten van partijen

A – TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID

1. Vormt de bestreden Beschikking een samenstel van individuele beschikkingen — in de zin van artikel 33, 2e alinea, van het Verdrag — ieder der eisende partijen individueel betreffende?

De *verwerende partij betoogt,* dat niet met miskenning van de eenheid ener beschikking slechts op haar verschillende toepassingsmogelijkheden mag worden gelet om op deze wijze te geraken tot beantwoording van de vraag, of zij van individuele of van algemene aard is. Het Hof heeft aldus in zijn vonnis 8-55 (Jurisprudentie, Deel II, blz. 235) beslist. De individuele aard van de

bestreden Beschikking kan niet worden afgeleid uit het beweerde penale karakter van artikel 8. Dit zou een miskenning inhouden van strekking en doel van het aanvullende tarief. De in artikel 12 van de Beschikking voorziene inningsprocedure wordt gewoonlijk voor alle belastingen toegepast, ook voor de algemene heffingen van de Hoge Autoriteit (artikel 50 van het Verdrag). Beschikking No. 2-57 geeft een algemeen en normatief beginsel; zij stelt in abstracto bepaalde voorwaarden en vermeldt vervolgens de rechtsgevolgen die daaruit voortvloeien. De Beschikking is derhalve van algemene aard; hieruit volgt, dat de eisende partijen in haar grieven niet kunnen worden ontvangen, voor zover deze steunen op een beweerde schending van het Verdrag.

De *eisende partijen* antwoorden hierop, dat de individuele aard der bestreden bepalingen uit de volgende drie punten blijkt:

a) de verschillende bepalingen der Beschikking treffen elk een nauwkeurig omschreven groep van ondernemingen, welke niet voor uitbreiding vatbaar is; bijvoorbeeld de ondernemingen, bedoeld in artikel 6, lid 2 en 3, welke tussen 1 februari 1957 en 31 januari 1958 nieuwe installaties in de zin van bedoeld artikel in gebruik zullen nemen;

b) de aanvullende heffing heeft een penaal karakter;

c) artikel 13 schrijft de ondernemingen, welke aangesloten zijn bij het Gemeenschappelijk Bureau en het Fonds, de verplichting voor de Statuten dezer instellingen te wijzigen.

In elk der genoemde drie gevallen is de kring der betrokkenen nauwkeurig bepaald. Beschikking No. 2-57 dient mitsdien gezien te worden als een samenstel van verschillende individuele beschikkingen; om deze reden mogen de eisende partijen het middel van schending van het Verdrag voordragen en niet alleen dat van „détournement de pouvoir".

2. *Mag een enkel verzoekschrift rechtsvorderingen bevatten, gegrond op verschillende belangen welke volstrekt van elkander dienen te worden onderscheiden?*

Volgens de *verwerende partij* heeft het gemeenschappelijk verzoekschrift weliswaar slechts één en hetzelfde voorwerp, doch

iedere eenheid ontbreekt ten aanzien van de door elk der eisende partijen voorgedragen middelen ter staving van de bewering, dat zij door de bestreden Beschikking schade lijden. De verscheidenheid der moeilijkheden, waarop ieder der eisende partijen zich beroept, bewijst dat zij niet alle schade hebben geleden van alle bepalingen welke het voorwerp vormen van het gemeenschappelijk ingestelde beroep. De Hoge Autoriteit refereert zich aan het oordeel van het Hof ten aanzien van de vraag, in hoeverre een zodanige cumulatie van individuele beroepen aan de ontvankelijkheid in de weg staat.

De *eisende partijen* stellen hiertegenover, dat de Hoge Autoriteit in het recht van de Gemeenschap een verbod van collectieve verzoekschriften ingevoerd wil zien. In het Franse recht is dit verbod ingegeven door overwegingen van fiscale aard, daar ieder verzoekschrift aan het zegelrecht onderworpen is. Het Duitse procesrecht kent een dergelijke regeling niet. Overigens zou de samenvoeging van meerdere beroepen niet hun verwerping, maar slechts een gescheiden behandeling ten gevolge kunnen hebben. De bedenking, dat iedere eisende partij andere gronden voordraagt, mist betekenis; immers, bij een beroep gegrond op „détournement de pouvoir", waarin de geldigheid van de aan de administratieve handeling ten grondslag liggende beweegredenen in het geding is, zijn slechts van betekenis de feiten en gronden, en wel onafhankelijk van de persoon van de eisende partij.

3. *Kan het beroep van een vereniging van ondernemingen worden ontvangen, wanneer de bijzondere belangen der leden onderling strijdig zijn?*

Volgens de *verwerende partij* dient bij een beroep, ingesteld door een vereniging, een „détournement de pouvoir" te worden gesteld met betrekking tot het collectieve belang van de leden. In casu echter, beweren de ondernemingen, welke zich door het aanvullende tarief bedreigd achten, dat zij het slachtoffer zijn van een discriminatie juist met betrekking tot andere ondernemingen, welke eveneens lid zijn van de vereniging. Deze strijdigheid van belangen belet uit de aard van de zaak, dat er van een collectief belang sprake kan zijn.

Hierop antwoorden de *eisende partijen,* dat de Hoge Autoriteit het beroepsrecht der verenigingen tracht te beperken met de

bewering, dat een zodanig recht niet bestaat, indien er binnen die vereniging ongelijke belangen bestaan. Deze beperking vindt steun noch in de jurisprudentie van het Hof, noch in de doctrine. Zelfs indien een collectief belang zou zijn vereist, ware het beroep van de eisende partij sub 1 ontvankelijk, daar het collectieve belang van de Vereniging en van haar leden medebrengt, dat artikel 53 van het Verdrag niet wordt geïnterpreteerd als een bepaling, welke een geleide economie zonder enige controle veroorlooft, waardoor de in het Verdrag — met name in de artikelen 54, 58 en 59 — ten behoeve van alle ondernemingen neergelegde waarborgen illusoir zouden worden.

4. Houden de door de eisende partijen voorgedragen middelen „détournement de pouvoir" in?

De *verwerende partij* betoogt, dat het doel van een algemene beschikking slechts dan onrechtmatig kan zijn, wanneer deze beschikking in haar geheel een doelstelling nastreeft, welke zij krachtens de bepaling van het Verdrag, waarop zij berust, niet mag beogen. De financiële voorziening, ingesteld overeenkomstig artikel 53, dient in de eerste plaats ter verzekering van een regelmatige schrootvoorziening tegen redelijke prijzen. Ter bereiking van dit doel worden in artikel 1 der Beschikking aan het Vereveningsfonds de volgende twee taken toevertrouwd:

— het verzekeren van prijsverevening voor het ingevoerde schroot, zolang dit duurder is dan het binnenlandse;

— het aansporen tot besparingen op schroot.

De eisende partijen vragen niet nietigverklaring van artikel 1. De wettigheid van de aan het Fonds toevertrouwde taak wordt derhalve geenszins betwist. Nu de eisende partijen de fundamentele doelstellingen van Beschikking No. 2-57 niet bestrijden, verliezen haar grieven, waarmede het bestaan van een „détournement de pouvoir" wordt gesteld, iedere betekenis. Gezien de situatie op de schrootmarkt ten tijde toen de Beschikking werd genomen, kan de regelmatige schrootvoorziening van de gemeenschappelijke markt — een in artikel 3 *a* van het Verdrag voorgeschreven doel — slechts worden bereikt door de ondernemingen voor de keus te stellen van een kwantitatieve beperking (vermindering van het verbruik van

aankoopschroot) of een financiële last (verhoging van de bijdragen aan het Fonds).

De Hoge Autoriteit concludeert dan ook, dat de grieven van de eisende partijen niets bevatten, waaruit zou kunnen worden afgeleid, dat zij door middel van de bestreden bepalingen van Beschikking No. 2-57 een ander doel zou hebben nagestreefd dan dat hetwelk zij met de in artikel 53 bedoelde financiële voorziening mocht beogen.

Volgens de *eisende partijen* is er sprake van „détournement de pouvoir", daar de werkelijke doeleinden der bestreden bepalingen, zoals die uit een zuiver objectieve analyse blijken, in strijd zijn met de in artikel 53 aan de Hoge Autoriteit voorgeschreven doelstellingen. Deze werkelijke doeleinden der bestreden Beschikking zijn van drieledige aard:

— verdeling van het schroot langs de omweg van een voorkeursysteem, gebaseerd op referentieperioden en dubbele prijzen;

— het beïnvloeden van de investeringen door in het geval, bedoeld in artikel 6, lid 3, van de Beschikking, een bepaald referentieverbruik te weigeren en door het instellen van een progressief tarief;

— het beïnvloeden van de produktie door het vaststellen van een referentieverbruik, waardoor de produktie van bepaalde staalsoorten niet meer renderend kan geschieden.

Voorts worden in de Beschikking de wezenlijke doelstellingen van de artikelen 2, 3, 4 en 5 van het Verdrag veronachtzaamd.

Het is niet juist, dat de ondernemingen de keus hebben tussen een kwantitatieve beperking van het schrootverbruik en een bijzondere financiële bijdrage aan het Fonds. Gebiedende overwegingen van economische aard dwingen haar tot het aannemen van een bepaalde houding; er bestaat derhalve geen vrije keus.

Tevergeefs tracht de verwerende partij de distributie, het beïnvloeden der investeringen en der produktie voor te stellen als het noodzakelijk en indirect gevolg van de maatregelen ter bevordering

van een regelmatige schrootvoorziening. De Hoge Autoriteit heeft de onvermijdelijke consequenties van haar Beschikking onder de ogen gezien en het door haar beoogde doel dekt derhalve eveneens deze gevolgen, welke mitsdien geacht moeten worden mede door haar te zijn gewild. Het enige punt van belang is, dat deze gevolgen plaatsvinden binnen het kader van een op zich zelf geoorloofd doel. Indien de verwerende partij niet verantwoordelijk gesteld zou mogen worden voor het feit, dat de normale gevolgen van een beschikking in het beoogde doel besloten liggen, zou de in het Verdrag voorziene controle op de oogmerken van haar beleid eenvoudigweg illusoir worden en zouden de belanghebbenden zich beroofd zien van de bescherming, welke het Verdrag haar tegen „détournement de pouvoir" toekent.

B – TEN PRINCIPALE

Eerste grief. — „Détournement de pouvoir" met betrekking tot artikel 59, Bijlage II en artikel 57 van het Verdrag

De *eisende partijen* betogen, dat het voorkeursstelsel met dubbele prijzen een distributiestelsel vormt. Geen verdeling mag evenwel door middel van een andere procedure dan die van artikel 59 — met inachtneming van de waarborgen van Bijlage II — worden nagestreefd; dit geldt ook, wanneer overeenkomstig artikel 57 van indirecte middelen wordt gebruik gemaakt.

Hierop antwoordt de *verwerende partij,* dat de eisende partijen een „détournement de procédure" slechts met grond kunnen aanvoeren door te stellen en te bewijzen, dat de Hoge Autoriteit, door artikel 53, sub *b*, toe te passen, op het gebied van de verdeling dezelfde gevolgen heeft willen bereiken als die, welke op dit punt in de desbetreffende specifieke bepalingen van het Verdrag zijn voorzien. In de gedachtengang van de eisende partijen zijn de bestreden bepalingen echter niet even ingrijpend als de in artikel 59 en Bijlage II bedoelde rechtstreekse verdelingsmaatregelen. De eisende partijen beperken zelf de uitwerking van de bestreden bepalingen op de door de ondernemingen verrichte schrootaankopen tot een zekere beïnvloeding, hetgeen nu juist het wezen van een indirecte maatregel is. Het feit, dat de eisende partijen deze gevolgen als verdeling kwalificeren, ontheft hen niet van het bewijs van het bestaan van een verdelingsstelsel, noch ook van

de verklaring op welke wijze de Hoge Autoriteit, subjectief gezien, een verdeling tot stand had willen brengen. De grief is derhalve niet gegrond.

Tweede grief. — „Détournement de pouvoir" met betrekking tot de artikelen 54 en 57 van het Verdrag

De *eisende partijen* betogen, dat het beïnvloeden van de investeringen geenszins het onafwendbare gevolg is van een maatregel bestemd om de regelmatige schrootvoorziening te verzekeren, doch — gelijk duidelijk blijkt — het beslissende doel van de bijzondere met dit beroep bestreden maatregelen. De bepalingen van artikel 54 juncto artikel 46 vormen de „lex specialis" op het terrein der investeringen en een optreden op dit gebied kan slechts geschieden volgens de in die bepalingen voorziene procedure.

De *verwerende partij* antwoordt hierop, dat de eisende partijen het verband tussen de bepalingen van economisch recht in de Derde Titel en de algemene doelstellingen, gelijk die in de artikelen 2 en 3 van het Verdrag zijn neergelegd, ten enenmale miskennen. Juist is het, dat de doelstellingen van artikel 3 slechts kunnen worden nagestreefd met gebruikmaking van de aan de Hoge Autoriteit toegekende bevoegdheden. Maar het is onjuist daaruit af te leiden, dat artikel 54 de enige bepaling zou zijn, op grond waarvan de Hoge Autoriteit maatregelen mag nemen, welke bepaalde gevolgen hebben voor de investeringen der ondernemingen. Zij mag ook krachtens artikel 53 — in het kader van de verwerkelijking van een of meer der in artikel 3 genoemde doelstellingen — maatregelen nemen, waaraan zodanige gevolgen verbonden zijn.

Het gaat niet aan te beweren, dat een financiële voorziening welke de investeringen beïnvloedt onrechtmatig zou zijn, daar artikel 53 de investeringen niet uitdrukkelijk noemt. De uitoefening van talrijke andere in het Verdrag voorziene bijzondere bevoegdheden — met name in de artikelen 61 en 55, lid 2 — heeft noodzakelijkerwijs een uitwerking op de investeringen, hoewel bedoelde artikelen daarvan evenmin spreken. Slechts mogen niet krachtens artikel 53 de maatregelen worden genomen, waarvan in artikel 54 uitdrukkelijk wordt gewaagd. Noch formeel, noch materieel bevatten de bestreden bepalingen echter zodanige maatregelen.

Het is echter niet verboden door indirecte maatregelen de investeringen te beïnvloeden. Indien dus de in artikel 53 bedoelde financiële voorziening in de gegeven omstandigheden het geschikte middel is voor de verwezenlijking van de in artikel 3 neergelegde doelstellingen, dan kan daartegen niet worden aangevoerd, dat de daaruit voortvloeiende gevolgen mede van invloed zijn op de investeringsprogramma's der ondernemingen.

De grief van „détournement de pouvoir" is dus niet gegrond.

Derde grief. — „Détournement de pouvoir" met betrekking tot de artikelen 58 en 59 van het Verdrag

De *eisende partijen* betogen, dat artikel 58 de enige bepaling van het Verdrag is welke een financiële instelling voorziet, bestemd om de produktie te beperken. Hieruit volgt, dat een dergelijke voorziening niet kan worden getroffen in het kader van artikel 53. Eveneens mag krachtens artikel 59 invloed worden uitgeoefend op de produktie langs de omweg ener verdeling; wordt echter tot dit doel gebruik gemaakt van de procedure van artikel 53, dan levert dit eveneens een „détournement de pouvoir" op met betrekking tot artikel 59.

Volgens de *verwerende partij* steunt deze grief eveneens op een onjuiste opvatting der eisende partijen met betrekking tot de aard der indirecte middelen en met name van de betekenis van artikel 53 voor de in het Verdrag voorziene directe middelen.

De artikelen 58 en 59 regelen de wijze, waarop kan worden ingegrepen in geval van twee geheel tegenovergestelde fasen van de conjunctuur; de eerste betreft een crisis in de afzet, de andere het geval van ernstige schaarste. De Hoge Autoriteit kan dus niet met één en dezelfde maatregel gelijktijdig de doeleinden van artikel 58 en van artikel 59 nastreven.

Er is sprake van een „beïnvloeding van de produktie", wanneer van overheidswege produktieprogramma's worden vastgesteld (artikel 59, lid 2, artikel 66, lid 7) dan wel quotastelsels worden voorgeschreven (artikel 58). Deze maatregelen zijn rechtens verbindend en op overtreding daarvan zijn straffen gesteld. De bestreden bepalingen bevatten niets van dien aard. Indien zij van

invloed zijn op de produktieplannen van sommige schrootverbruikende ondernemingen, dan betreft het hier een typisch gevolg van een indirecte maatregel.

Het door de Hoge Autoriteit krachtens artikel 53 in het leven geroepen stelsel, waarbij schrootbesparing wordt aangemoedigd, is van fundamenteel andere aard dan het vereveningsstelsel van artikel 58, lid 2, waarbij de produktie van een onderneming, welke een bepaald peil overschrijdt, in geval van een afzetcrisis met een heffing wordt belast.

Samenvattend ontkent de Hoge Autoriteit, zowel dat er sprake is geweest van beïnvloeding der produktie als dat zij bij het nemen van Beschikking No. 2-57 voornemens geweest zou zijn dit middel aan te wenden.

Vierde grief. — „Détournement de pouvoir" met betrekking tot de artikelen 3 en 53, lid 1 *b*, van het Verdrag

Volgens de *eisende partijen* mogen krachtens artikel 53 juncto artikel 3 van het Verdrag slechts maatregelen getroffen worden, welke de concurrentie niet beperken. De maatregelen, welke met een vrije concurrentie onverenigbaar zijn, worden in het Verdrag behandeld als bijzondere gevallen, waarvoor een bepaalde procedure moet worden toegepast. Nu de bestreden artikelen der onderhavige Beschikking afwijken van het beginsel van de vrije concurrentie heeft dit ten gevolge, dat artikel 53 in strijd met zijn doel werd toegepast.

Volgens de *verwerende partij* heeft een financiële voorziening, waarbij terecht de verwezenlijking van de in artikel 3 genoemde doelstellingen wordt beoogd, en met name de regelmatige schrootvoorziening van de gemeenschappelijke markt, normaliter een indirecte uitwerking op de grondstoffenvoorziening, op de produktie en de investeringen. Ware dit anders, dan zou een voorziening zoals bedoeld in artikel 53 niet kunnen worden getroffen ter uitvoering van de in artikel 3 omschreven taken. Het valt dus niet in te zien, hoe de eisende partijen kunnen beweren, dat artikel 53 juncto artikel 3 slechts maatregelen toelaat, waardoor de concurrentie niet wordt beperkt.

Vijfde grief. — „Détournement de pouvoir" met betrekking tot de artikelen 2, 3, 4 en 5 van het Verdrag

Naar de mening van de *eisende partijen* moet de Hoge Autoriteit gelijktijdig en in gelijke mate alle doelstellingen van artikel 3 nastreven. Zijn deze doelstellingen op bepaalde punten met elkander in strijd, dan kan een compromis noodzakelijk zijn, doch dit compromis dient dan „redelijk" te zijn en het mag niet een wettig doel opofferen. Zou een dergelijk opofferen toch nodig zijn — dat wil zeggen dat het nastreven van het ene doel onverenigbaar is met het beogen van een ander doel — dan zou de Hoge Autoriteit er van moeten afzien de haar in artikel 53 toegekende bevoegdheden uit te oefenen en zou zij slechts mogen gebruik maken van de speciale bevoegdheden, welke haar krachtens andere bepalingen van het Verdrag toekomen. De Hoge Autoriteit heeft evenwel geen redelijk compromis gevonden tussen de verschillende doelstellingen van artikel 3, zoals artikel 53 vereist. Zo heeft zij met name in artikel 6, lid 3, harer Beschikking opzettelijk nagelaten de in artikel 3, sub *d* en *g*, omschreven doeleinden te bevorderen (verbetering der produktiemogelijkheden, regelmatige uitbreiding en modernisering der produktie). In casu hielden de omstandigheden niet de gebiedende noodzaak in een compromis tussen de doelstellingen van artikel 3 te verwezenlijken, en rechtvaardigen zij evenmin, dat de Hoge Autoriteit een dezer doelstellingen opofferde. Meer nog, de Hoge Autoriteit heeft in concreto zelfs doeleinden nagestreefd, welke met die van artikel 3, sub *d* en *g*, in strijd zijn, daar zij namelijk de ingebruikneming van nieuwe installaties, welke veel schroot verbruiken, heeft tegengegaan en de uitbreiding van de produktie boven een bepaalde referentiehoeveelheid belet door het meerdere verbruik te belasten met een extraheffing.

In werkelijkheid zijn de doeleinden der bestreden bepalingen tevens in strijd met de artikelen 3 *b*, 4 *b* en 59, lid 4, daar door deze bepalingen in het algemeen een groep ondernemingen ten koste van een andere groep wordt benadeeld (artikel 3, lid 1 *b*, en 6, lid 3, van de Beschikking). Zo is het beginsel van gelijke toegang tot de produktiebronnen geschonden, is er tussen verbruikers gediscrimineerd en zijn de produktiemiddelen op ongelijke wijze verdeeld.

De *verwerende partij* antwoordt hierop, dat aan de doelstelling van artikel 3 *a*, te weten de regelmatige voorziening van de gemeenschappelijke markt, in casu een zekere voorrang toekomt boven de doeleinden bedoeld sub *d* en *g*. Immers, de ontwikkeling van de produktiemogelijkheden, alsmede de expansie en de modernisering der produktie doen veronderstellen, dat de ondernemingen op regelmatige wijze van grondstoffen worden voorzien. Hoewel de Hoge Autoriteit aanvankelijk het accent heeft gelegd op de verwerkelijking van de sub *a* genoemde doelstelling, heeft zij niettemin tevens zorggedragen voor het handhaven van omstandigheden, welke voor de ondernemingen een aansporing inhouden haar produktiemogelijkheden te ontwikkelen en te verbeteren.

De bewering, dat het weigeren van een bepaald referentieverbruik het oprichten van nieuwe installaties met een hoog schrootverbruik tot stilstand heeft gebracht, is voor sommige ondernemingen wellicht juist, maar niet voor het geheel der schrootverbruikende ondernemingen. Miskenning van de doelstellingen van artikel 3 kan evenwel slechts worden aangenomen, wanneer wordt gelet op het belang van alle betrokkenen. Indien het hier besproken argument voor bepaalde ondernemingen zou opgaan — hetgeen de Hoge Autoriteit betwist — zo ware het niettemin onvoldoende om het bewijs te leveren van „détournement de pouvoir".

De stelling dat de doeleinden van artikel 3, sub *d* en *g*, slechts hadden mogen worden opgeofferd in het kader van de uitoefening der bijzondere bevoegdheden, voorzien in de artikelen 54, 58 en 59, is niet houdbaar. De Hoge Autoriteit ziet niet in op welke grond in een periode van crisis bepaalde doelstellingen voorlopig terzijde zouden mogen worden gesteld, terwijl zij juist bij voorrang zouden moeten worden verwerkelijkt in geval zich marktsituaties voordoen die weliswaar nog niet een ware crisis vormen, doch niettemin indirecte maatregelen op lange termijn noodzakelijk maken teneinde te vermijden, dat zich ernstige moeilijkheden voordoen in de produktie-omstandigheden der ondernemingen.

Wat betreft de grief van „détournement de pouvoir" met betrekking tot de artikelen 3 *b*, 4 *b* en 59, lid 4, merkt de verwerende partij op, dat het hier veeleer betreft een middel van schending van het Verdrag. Immers, indien de Hoge Autoriteit in

een beschikking de ondernemingen objectief ongelijk behandelt, zonder dat het Verdrag zulks rechtvaardigt, dan betreft het hier een inbreuk op het in artikel 4, sub *b*, neergelegde gelijkheidsbeginsel en mitsdien een schending van het Verdrag. De verwerende partij beweert evenwel, dat er van een met het Verdrag strijdige discriminatie geen sprake is. De vraag, of de Hoge Autoriteit in beginsel bevoegd was het schrootverbruik, hetwelk een bepaald peil overschreed, extra te belasten, dient bevestigend te worden beantwoord, indien wordt erkend, dat met de gegeven financiële voorziening werd beoogd de ondernemingen tot het treffen van bepaalde maatregelen aan te sporen. Bovendien werden de criteria voor de vaststelling van dit meerdere verbruik objectief vastgesteld en waren zij — gezien de regeling welke de situatie vereiste en het doel dat behoorde te worden nagestreefd — doeltreffend en gerechtvaardigd.

Zesde grief. — „Détournement de pouvoir" met betrekking tot artikel 65 van het Verdrag

Volgens de *eisende partijen* blijkt uit de verwijzing in het bepaalde sub *b* van artikel 53 naar het bepaalde sub *a* en uit de verwijzing in laatstgenoemde bepaling naar artikel 65, dat de Hoge Autoriteit gehouden was artikel 65, lid 2 *b*, in acht te nemen; in deze laatste bepaling wordt gezegd, dat de goedgekeurde maatregel „niet van een meer beperkende aard mag zijn dan voor het doel van de overeenkomst noodzakelijk is". De weigering evenwel om een referentieverbruik toe te kennen ter zake van de installaties vallende onder artikel 6, lid 3, der bestreden Beschikking, alsmede de aanvullende heffing op het schrootverbruik, hetwelk een bepaald peil overschrijdt, zijn handelingen van een meer beperkende aard dan met het oog op de prijsverevening voor ingevoerd schroot noodzakelijk is.

De *verwerende partij* antwoordt hierop, dat het hier een middel van schending van het Verdrag betreft en dat het middel bovendien niet gegrond is. De bepalingen van artikel 65 met betrekking tot de afspraken en concentraties behoeven slechts in acht te worden genomen wat betreft die financiële voorzieningen, welke krachtens particulier initiatief der ondernemingen tot stand zijn gekomen. Dit volgt allereerst uit de aard der materie zelf en voorts uit het feit, dat de verwijzing in artikel 53, sub *a*, naar artikel 65 niet geldt voor het in artikel 53, sub *b*, bepaalde.

Zevende grief. — De Hoge Autoriteit heeft de artikelen 2, 3, 4, 5, 53, 54, 58, 59, Bijlage II en artikel 65 van het Verdrag geschonden

Gelijk hierboven reeds werd uiteengezet bij de behandeling van de ontvankelijkheid van het beroep, stellen de *eisende partijen*, dat zij, nu de bestreden bepalingen van individuele aard zijn, het middel van schending van het Verdrag mogen inroepen. Teneinde aan te tonen in welke mate de Hoge Autoriteit het Verdrag feitelijk en rechtens heeft geschonden, verwijzen de eisende partijen naar haar betoog met betrekking tot „détournement de pouvoir". Zij achten de bestreden bepalingen voorts in strijd met de algemene rechtsbeginselen, daar zij irrationeel en onderling strijdig zijn en mitsdien in de praktijk niet uitvoerbaar zijn en voor de betrokkenen onaanvaardbaar.

De *verwerende partij* antwoordt hierop, dat — gelijk reeds uiteengezet — Beschikking No. 2-57 van algemene aard is en dat derhalve de grieven van schending van het Verdrag niet kunnen worden ontvangen.

Met betrekking tot de bewering, als zouden de aangevallen bepalingen een schending van de algemene rechtsbeginselen inhouden, antwoordt de Hoge Autoriteit, dat zij met de Raad van Beheer van het Gemeenschappelijk Bureau van Schrootverbruikers overleg heeft gepleegd nopens de interpretatie van de Beschikking. Het feit, dat de Hoge Autoriteit geen verder gevolg heeft gegeven aan de wijzigingsvoorstellen van het Bureau, bewijst geenszins, dat Beschikking No. 2-57 onbegrijpelijk, tegenstrijdig of onuitvoerbaar zou zijn.

4. Het procesverloop

Het beroep werd tijdig en overeenkomstig de vormvoorschriften ingediend. De volmachten van de Gemachtigde en de advocaten van partijen zijn in orde bevonden. De schriftelijke behandeling vond op regelmatige wijze plaats. De conclusies met de daaraan gehechte bijlagen werden tijdig neergelegd en behoorlijk betekend. De eisende partijen hebben evenwel op 11 oktober 1957 — dus na het verstrijken van de termijn voor de indiening van haar repliek — nog een aanvullende nota geproduceerd.

Ter zitting van 20 februari 1958 heeft de eisende partij sub 4 „Ruhrstahl Hattingen" afstand der instantie gedaan. Bij brief van 19 februari 1958, welke ter zitting werd overgelegd, heeft haar raadsman medegedeeld, dat de in aanbouw zijnde elektro-oven met een capaciteit van 80 ton op 24 januari 1958 in gebruik kon worden gesteld. Voorts had de Raad van Beheer van het Gemeenschappelijk Bureau van Schrootverbruikers op 18 maart 1957 beslist, dat de verhoging van de schrootvoorraden niet zou worden beschouwd als een extraverbruik van aankoopschroot. Ten gevolge van deze twee feiten achtte de eisende partij zich door Beschikking No. 2-57 niet meer gelaedeerd dan de overige Duitse fabrieken van het gemengde type, zodat zij geen belang meer heeft bij het voortzetten van het afzonderlijke beroep. Het betreft hier een zuivere verklaring van afstand. De toestemming van de verwerende partij daartoe is niet vereist, daar het hier een beroep tot nietigverklaring betreft (Reglement van het Hof van Justitie, artikel 81, lid 2).

TEN AANZIEN VAN HET RECHT:

A – TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID

De eisende partij sub 1 („Wirtschaftsvereinigung Eisen- und Stahlindustrie") is blijkens haar Statuten een privaatrechtelijke vereniging van ruwijzer- of staalproducenten naar Duits recht, welke de behartiging en de verdediging van de belangen harer leden ten doel heeft. Het staat onbetwist vast, dat de bestreden bepalingen van de algemene Beschikking No. 2-57 schade zouden kunnen toebrengen aan sommige — wellicht uiteenlopende — belangen met de behartiging waarvan de eisende partij is belast. Mitsdien is de eisende Vereniging krachtens de artikelen 33, 48, en 80 van het Verdrag bevoegd bij het Hof beroep in te stellen.

De eisende partijen sub 2, 3, 4 en 5 zijn blijkens haar Statuten privaatrechtelijke vennootschappen naar Duits recht; zij hebben ten doel het bedrijf van staalproducent uit te oefenen binnen het gebied bedoeld in artikel 79, eerste alinea, van het Verdrag; zij zijn derhalve ingevolge de artikelen 33 en 80 van het Verdrag bevoegd bij het Hof beroep in te stellen tegen de beschikkingen en aanbevelingen van de Hoge Autoriteit.

Krachtens artikel 33, 2e alinea, van het Verdrag kunnen de in artikel 80 bedoelde ondernemingen een beroep tot nietigverklaring

instellen tegen de algemene beschikkingen van de Hoge Autoriteit, die volgens haar mening te haren opzichte „détournement de pouvoir" inhouden.

De eisende partijen sub 2, 3, 4 en 5 stellen, dat zij schade lijden door de bestreden bepalingen, daar het voor haar bijzonder bezwaarlijk is op schroot te besparen; zij zien zich dus voor de noodzaak geplaatst de aanvullende heffing te betalen naarmate zij haar verbruik van aankoopschroot verhogen.

De Beschikking No. 2-57 heeft betrekking op alle in artikel 80 van het Verdrag bedoelde ondernemingen, voor zover zij althans schroot verbruiken; dit geldt zowel voor de reeds bestaande ondernemingen als voor die welke tijdens de geldigheidsduur der Beschikking worden opgericht. De onderhavige Beschikking is een algemene beschikking; zij stelt een normatief beginsel, legt — in het algemeen — de regels voor haar uitvoering vast, en vermeldt de uit hare bepalingen voortvloeiende rechtsgevolgen. De bewering van de eisende partijen als zou deze Beschikking eveneens een samenstel van haar individueel betreffende beschikkingen vormen, kan niet worden aanvaard.

De eisende partij sub 1 stelt een of meer gevallen van „détournement de pouvoir" ten opzichte van haar leden; de eisende partijen sub 2, 3, 4 en 5 stellen een of meer gevallen van „détournement de pouvoir" te haren opzichte. Alle eisende partijen hebben duidelijk de gronden aangegeven, waaruit naar haar mening bedoelde „détournement de pouvoir" voortvloeit. Immers, blijkens de aangevoerde argumenten wordt beoogd te doen beslissen, dat de Hoge Autoriteit door de bestreden Beschikking van de haar bij artikel 53, sub *b*, van het Verdrag toegekende bevoegdheden gebruik heeft gemaakt ter bereiking van andere doeleinden dan waartoe zij die bevoegdheden ontving, hetgeen volgt zowel uit een ernstige miskenning van de in artikel 3 omschreven doelstellingen als uit het feit, dat de Hoge Autoriteit klaarblijkelijk beoogd heeft de specifieke doeleinden van de artikelen 54 en 59 te verwerkelijken met vermijding van de in genoemde artikelen voorziene procedures.

Volgens de tweede alinea van artikel 33 van het Verdrag mogen de ondernemingen of de in artikel 48 bedoelde verenigingen slechts beroep instellen tegen algemene beschikkingen, indien deze naar

haar mening te haren opzichte „détournement de pouvoir" inhouden. Het middel van schending van het Verdrag kan in casu derhalve niet worden ingeroepen.

Daargelaten dat sommige eisende partijen stellen dat de bestreden Beschikking te haren opzichte van individuele aard is, bestrijden zij bedoelde Beschikking allen op dezelfde punten en met dezelfde middelen; het Hof acht het op deze grond in casu toelaatbaar, dat het beroep bij wege van een collectief verzoekschrift werd ingesteld.

De eisende partijen kunnen derhalve in haar beroep worden ontvangen, doch slechts voor zover haar middelen steunen op „détournement de pouvoir" begaan te haren opzichte of ten opzichte van haar leden.

B – TEN PRINCIPALE

Als juridische basis voor de door haar ingevoerde vereveningsstelsels voor schroot koos de Hoge Autoriteit artikel 53 van het Verdrag.

Dit artikel geeft de Hoge Autoriteit de beschikking over bepaalde middelen ter verwezenlijking der haar bij het Verdrag — in het bijzonder artikel 3 — toevertrouwde taken.

Artikel 53 maakt deel uit van Hoofdstuk II, waarvan de titel luidt „Financiële Bepalingen". De overige artikelen van dit Hoofdstuk handelen over het gebruik der geldmiddelen, welke de Hoge Autoriteit verkrijgt door het leggen van heffingen op de produktie of door het aangaan van leningen. Aangenomen kan dus worden dat de in artikel 53 bedoelde financiële voorzieningen het verkrijgen en verdelen van geldmiddelen betreft en daartoe met name de vorm van prijsvereveningS- of compensatieregelingen kunnen aannemen. Deze interpretatie wordt bevestigd in de laatste alinea van artikel 62, waar wordt bepaald, dat zekere compensatieregelingen „kunnen worden ingesteld overeenkomstig de bepalingen van artikel 53".

Prijsvereveningsstelsels en compensatieregelingen hebben geen directe uitwerking op de prijzen, doch veeleer op de prijsvormende

factoren, die aldus — zonder dat op de vrije prijsvorming als zodanig inbreuk wordt gemaakt — de omstandigheden, op grond waarvan het prijspeil tot stand komt, beïnvloeden.

Door deze invloed op het prijspeil werken de in artikel 53 bedoelde financiële voorzieningen in op de overige marktfactoren en met name op vraag en aanbod voor de produkten waarop zij betrekking hebben. Zij vormen derhalve in de handen van de Hoge Autoriteit machtige en doeltreffende interventiemiddelen, al blijven zij van „indirecte" aard in de zin van artikel 57 van het Verdrag; in dit opzicht staan zij tegenover de rechtstreeks ingrijpende maatregelen zoals het vaststellen van produktiequota (artikel 58) of het verdelen van beschikbare voorraden (artikel 59).

Door middel van de in artikel 53 bedoelde financiële voorzieningen kan de Hoge Autoriteit in sterke mate de kolen- en staalmarkt beïnvloeden. In artikel 53 wordt het gebruik van deze voorzieningen evenwel beperkt tot het geval dat zij „noodzakelijk zijn voor de uitvoering van de taken omschreven in artikel 3 en verenigbaar met de bepalingen van dit Verdrag, in het bijzonder met artikel 65".

De uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 3 ontheft de Hoge Autoriteit niet van de plicht de overige bepalingen van het Verdrag te eerbiedigen, zoals met name de artikelen 2, 4 en 5 welke, te zamen met artikel 3, te allen tijde in acht dienen te worden genomen, omdat in al die artikelen de fundamentele doelstellingen van de Gemeenschap zijn neergelegd. Deze bepalingen zijn alle van dwingende aard en zij kunnen slechts doeltreffend worden toegepast indien daarop gezamenlijk acht wordt geslagen. Daar zij geen nadere bepaling behoeven, zijn zij rechtstreeks toepasselijk voor zover zij niet in een andere bepaling van het Verdrag nader zijn uitgewerkt; wanneer zij echter elders in het Verdrag worden vermeld of wanneer aldaar een nadere uitwerking van deze regels wordt gegeven, moeten de teksten welke op eenzelfde bepaling betrekking hebben als een geheel worden beschouwd en in onderling verband worden toegepast. Niettemin zal in de praktijk een zeker compromis moeten worden gevonden tussen de verschillende doelstellingen van artikel 3, want het is kennelijk niet wel mogelijk alle gelijktijdig — en elk daarvan ten volle — te verwerkelijken; zij vormen algemene beginselen, welke zoveel mogelijk verwerke-

lijkt moeten worden en onderling in overeenstemming gebracht. Dit neemt niet weg dat de hierboven bedoelde financiële voorzieningen geen inbreuk mogen maken op de bepalingen van artikel 58 en van Hoofdstuk 5, Titel III, van het Verdrag.

De beschikkingen, welke aan Beschikking No. 2-57 vooraf gingen, regelden de prijsverevening voor ingevoerd en binnenlands schroot.

Beschikking No. 2-57 handhaaft weliswaar dit stelsel, doch verbetert het en vult het aan met nieuwe bepalingen welke ten doel hebben zowel de schrootprijzen als de totale hoeveelheden aangekocht schroot te beïnvloeden teneinde aldus de ondernemingen aan te moedigen in het belang van een regelmatige voorziening van de markt schroot te besparen.

De vraag naar schroot overtrof het aanbod zodanig, dat, indien deze toestand ware bestendigd, een „ernstige schaarste" zou zijn ontstaan, welke toepassing zou hebben gevorderd van de in artikel 59 voorziene maatregelen. Indien de Hoge Autoriteit deze laatste wilde vermijden — en artikel 57 noopte haar ertoe zulks zoveel mogelijk te doen — kon zij noch aan de noodzaak noch aan de plicht ontkomen de in artikel 53, sub *b*, voorziene procedure toe te passen, zij het uiteraard met inachtneming van de in dat artikel opgenomen nadere voorschriften.

1. Ten aanzien van de gestelde „détournement de pouvoir" met betrekking tot artikel 53, sub b, en de artikelen 2, 3, 4 en 5 van het Verdrag, hierin bestaande dat de Hoge Autoriteit, met de financiële voorziening die zij op grond van artikel 53 trof, doeleinden nastreefde welke in strijd waren met de in de artikelen 3 en 4 van het Verdrag omschreven doelstellingen

a) Blijkens artikel 53 *b* van het Verdrag kan de Hoge Autoriteit met bewilliging van de Raad, bij eenstemmigheid gegeven, zelf alle financiële voorzieningen treffen, welke zij voor de uitvoering van de in artikel 3 omschreven taken noodzakelijk acht; de uitoefening van de haar aldus toegekende bevoegdheden blijft onderworpen aan de bepalingen van de artikelen 2 tot en met 5 nopens de instelling, het beheer en de oriëntering van de gemeenschappelijke markt.

Blijkens artikel 2 van het Verdrag heeft de Gemeenschap ten doel bij te dragen tot de economische ontwikkeling, de uitbreiding van de werkgelegenheid en de verhoging van het levenspeil in de deelnemende Staten. Het middel tot verwerkelijking van deze doelstellingen is gelegen in de instelling van een gemeenschappelijke markt overeenkomstig de bepalingen van artikel 4, waarbij belemmering van de concurrentie wordt opgeheven. Krachtens genoemd artikel 2 moet de Gemeenschap in toenemende mate de omstandigheden scheppen, welke de meest rationele verdeling van de produktie op een zo hoog mogelijk peil verzekeren; zij dient daarbij zowel de continuïteit van de werkgelegenheid te waarborgen als te vermijden, dat in de economie van de deelnemende Staten fundamentele en duurzame moeilijkheden worden veroorzaakt.

Ten behoeve van deze doeleinden moet de Gemeenschap de vestiging, handhaving en inachtneming van normale concurrentieverhoudingen verzekeren en is zij — met inachtneming van de in artikel 57 van het Verdrag neergelegde rangorde der verschillende wijzen van ingrijpen — krachtens artikel 5 verplicht slechts dan „tot een rechtstreekse beïnvloeding van de produktie en de markt" over te gaan, „wanneer de omstandigheden zulks vereisen".

Bij het nastreven van de in artikel 3 van het Verdrag genoemde doelstellingen dient de Hoge Autoriteit steeds een compromis tot stand te brengen, wanneer een mogelijke tegenstrijdigheid dezer doelstellingen — onderling en afzonderlijk beschouwd — dit vereist; zij moet — wanneer zulk een compromis niet mogelijk blijkt — aan een van genoemde doelstellingen tijdelijk voorrang verlenen, indien zulks haar geboden voorkomt in verband met de economische feiten of omstandigheden met het oog waarop zij — bij de uitoefening van de haar in artikel 8 toevertrouwde taak — haar beschikkingen neemt.

Krachtens artikel 57 van het Verdrag moet de Hoge Autoriteit met betrekking tot de produktie bij voorkeur gebruik maken van de indirecte middelen welke te harer beschikking staan, zoals met name het ingrijpen op het gebied van de prijzen. Tot de hier bedoelde indirecte middelen behoren — gelijk hierboven reeds werd gezegd — de in artikel 53 bedoelde financiële voorzieningen, waardoor de prijzen worden beïnvloed, in het bijzonder compensatieregelingen en correctie van de prijsvormende factoren.

Daar deze voorzieningen op de prijsvorming inwerken, dragen zij bij tot het wijzigen van het prijspeil op de markt en beïnvloeden daardoor wederom de produktie en derhalve ook de structuur van het produktieapparaat. Zij verschaffen aldus aan de Hoge Autoriteit het middel om de gevolgen van de „normale concurrentieverhoudingen" te wijzigen, zonder daarbij de krachtens artikel 5 vereiste handhaving en inachtneming dier concurrentieverhoudingen uit het oog te verliezen. Door een juist gebruik van dit effectieve interventiemiddel te maken, kan de Hoge Autoriteit bij de vervulling van de haar toevertrouwde taak in aanzienlijke mate — mits de omstandigheden zulks vorderen — het vereiste compromis tussen de in artikel 3 van het Verdrag genoemde doelstellingen tot stand brengen.

De aldus aan de Hoge Autoriteit toegekende bevoegdheden worden niettemin begrensd door de specifieke bepalingen van de derde Titel van het Verdrag; zo zouden zij met name in strijd met haar wettelijke doel worden aangewend, indien zou blijken, dat de Hoge Autoriteit daarvan gebruik had gemaakt met het uitsluitende — of althans doorslaggevende — oogmerk om de toepassing van een speciale procedure te ontgaan, welke het Verdrag heeft voorzien om aan zekere omstandigheden het hoofd te bieden.

Ten tijde dat de bestreden Beschikkingen werden gegeven, werd de schrootmarkt — naar algemeen bekend — gekenmerkt door een geheel ontoereikend binnenlands aanbod, door toenemende moeilijkheden bij de invoer en door een scherpe en snelle prijsstijging van het uit derde landen afkomstige schroot; in geen geval volgt uit de door deze economische feiten en omstandigheden gekenmerkte situatie, dat prima facie uitgesloten moet worden geacht een ingrijpen van de Hoge Autoriteit, dat ten doel had het hoofd te bieden aan de met artikel 3 van het Verdrag strijdige gevolgen, welke door die situatie konden worden teweeggebracht. Bovendien levert de beoordeling door de Hoge Autoriteit van de situatie, met het oog waarop de bestreden bepalingen tot stand kwamen, generlei aanwijzing op, dat zij zich bij het nemen van deze maatregelen zou hebben laten leiden door een ongeoorloofd motief.

Het Hof is dan ook van mening, dat de omstandigheden op het bewuste tijdstip een ingrijpen van de Hoge Autoriteit op de schrootmarkt, met het doel de schrootverwerkende installaties indirect te treffen, niet uitsloten.

b) Met de in het onderhavige beroep bestreden bepalingen wordt beoogd aan de vereveningsbijdrage voor ingevoerd schroot geleidelijk een selectief karakter te geven, en wel door het tarief dat geldt voor het verbruik van aankoopschroot te verhogen naarmate dat verbruik een bepaald referentiepeil te boven gaat, alsmede door de opgelegde financiële bijdrage telkens aan te passen aan de variaties van de verbruikscoëfficiënt voor de schrootverwerkende installaties en fabricagemethoden. Daarnaast gaan bedoelde bepalingen vergezeld van enige overgangsmaatregelen teneinde voor de ondernemingen een geleidelijke aanpassing aan de nieuwe bepalingen te vergemakkelijken, hetgeen, meer in het bijzonder, wordt bereikt door elke onderneming vrij te laten haar eigen referentieperiode te kiezen, door het aanvullend tarief voor een termijn van zes maanden op te schorten, door het progressief karakter van bedoeld tarief, door een referentieverbruik in te voeren met een referentieverbruikscoëfficiënt voor de in de loop van het jaar na de inwerkingtreding der Beschikking in gebruik genomen installaties, alsmede door, zonder enige tijdsbeperking, een referentieverbruikscoëfficiënt voor alle na afloop van die termijn in gebruik genomen installaties toe te laten. Met al deze maatregelen breidde de Hoge Autoriteit het vroeger ingevoerde prijsvereningsstelsel voor ingevoerd schroot uit met een aantal bepalingen welke erop waren gericht te verhinderen, dat de door de prijsverevening veroorzaakte verlaging van de schrootprijzen de producenten op de gemeenschappelijke markt zou aansporen tot een verhoogd verbruik van schroot.

Het aldus omschreven doel der bestreden bepalingen paste, zonder in strijd te komen met het Verdrag, in het kader van een indirect optreden — in de zin van artikel 57 — op de schrootmarkt teneinde op grond van de toentertijd waargenomen feiten en omstandigheden een regelmatige voorziening van de gemeenschappelijke markt te verzekeren. Deze doelstelling is in overeenstemming met de bepalingen van de artikelen 3 *a* en *d* in fine, 2, 2e alinea, 5, 2e lid, 3e alinea, van het Verdrag.

c) Na het voorgaande dient intussen nog te worden onderzocht, of de genomen maatregelen verenigbaar zijn met de bepalingen van artikel 3, sub *b*, *d* in initio, en *g*; de eisende partijen voeren wat dit betreft aan, dat de Hoge Autoriteit deze doelstellingen bij het nemen van haar maatregelen ernstig zou hebben miskend.

Volgens artikel 3, sub *b*, van het Verdrag moeten de Instellingen van de Gemeenschap in het kader van haar onderscheidene bevoegdheden en in het gemeenschappelijk belang aan allen, die in het gemeenschappelijke marktgebied als verbruiker optreden en in vergelijkbare omstandigheden verkeren, op voet van gelijkheid de toegang tot de produktiebronnen waarborgen. Deze bepaling schrijft de Hoge Autoriteit dwingend voor, op welke wijze zij van de haar bij het Verdrag verleende bevoegdheden gebruik moet maken. Miskenning van het beginsel van gelijkheid der verbruikers ten aanzien van hun opgelegde regelingen op economisch gebied zou een „détournement de pouvoir" kunnen opleveren voor die personen of groepen van personen wier belangen bewust zouden zijn opgeofferd.

Volgens een in het recht der deelnemende Staten algemeen erkend beginsel belet de gelijkheid der justitiabelen inzake de economische wetgeving geenszins, dat verschillende prijzen worden vastgesteld naargelang van de bijzondere omstandigheden waarin de verbruikers of groepen van verbruikers verkeren, mits de verschillende wijzen van behandeling overeenstemmen met het feit dat de betrokkenen niet in dezelfde omstandigheden verkeren; zou daarbij een objectief vastgestelde basis ontbreken, dan zouden de verschillen in behandeling inderdaad van willekeurige en discriminatoire aard zijn en daardoor in strijd met het Verdrag. Een economische regeling mag niet geacht worden in strijd met het gelijkheidsbeginsel te zijn op de enkele grond, dat deze regeling ongelijke gevolgen teweegbrengt ten aanzien van, of ongelijke offers oplegt aan de betrokkenen, mits zij het gevolg zijn van verschillen in de omstandigheden waaronder de betrokken bedrijven worden geëxploiteerd.

De bij artikel 3, alinea 1 *b*, der bestreden Beschikking ingestelde aanvullende heffing is in het algemeen en zonder uitzondering van toepassing op elke overschrijding van de hoeveelheid schroot die gedurende een bepaalde referentieperiode verwerkt wordt; de aan de betrokken ondernemingen gelaten vrijheid om binnen een bepaald tijdvak de voor haar meest gunstige referentieperiode te kiezen, ontneemt aan het aldus vastgestelde differentiatiecriterium niet zonder meer zijn objectief karakter zonder hetwelk dit criterium willekeurig zou zijn; immers, de hieruit in feite voor de ondernemingen voortvloeiende verschillen in de gevolgen

hangen samen met de ongelijkheid van de omstandigheden waaronder de ondernemingen haar bedrijf uitoefenen en niet van een ongelijke rechtspositie die door de Beschikking zou zijn ingevoerd.

Het progressieve karakter van het aanvullend tarief dat uit de bepalingen van het in dit beroep bestreden artikel 8 volgt, berust uitsluitend op het feit, dat Beschikking No. 2-57 in opeenvolgende fases wordt toegepast; de Beschikking bezit alzo een algemeen en absoluut karakter en vindt een objectieve basis in het streven om, door middel van beïnvloeding der prijzen, de schrootverbruikende staalondernemingen aan te sporen in toenemende mate op deze grondstof te bezuinigen teneinde niet verantwoorde uitputting der voorraden te voorkomen.

Aan de bij artikel 9 der bestreden Beschikking ingestelde kortingen op de krachtens het aanvullende tarief verschuldigde vereveningsbijdragen ligt eveneens een objectieve basis ten grondslag, namelijk de eventuele verlaging van de verbruikscoëfficiënt voor alle schrootverwerkende installaties en fabricagemethoden. Het feit, dat de toepassing van dit artikel niet voor alle aan de regeling onderworpen bedrijven dezelfde gevolgen met zich brengt, omdat de omstandigheden waaronder zij werken verschillend zijn en omdat er bepaalde technische moeilijkheden bestaan die voor sommige installaties de mogelijkheid van het verkrijgen der kortingen kunnen doen verminderen of zelfs geheel teniet doen gaan, vermag uit hoofde van de aard van het aangenomen criterium dit artikel evenwel niet te stempelen tot een inbreuk op het beginsel der rechtsgelijkheid.

d) Blijkens artikel 3 sub *d* en *g* van het Verdrag moeten de Instellingen van de Gemeenschap, en met name de Hoge Autoriteit, wanneer zij de haar bij artikel 53 *b* toegekende bevoegdheden uitoefenen, waken voor het behoud van omstandigheden, welke de ondernemingen aansporen tot het vergroten en verbeteren van haar produktiecapaciteit; zij dienen voorts een regelmatige uitbreiding en modernisering van de produktie en een verbetering van de kwaliteit te bevorderen. De Hoge Autoriteit gewaagt van deze wettige doelstellingen in de aanvang der bestreden Beschikking, waarvan het als zodanig vermelde doel is een regelmatige voorziening van de markt te verzekeren en de ondernemingen tot zuinigheid bij het verbruik van schroot aan te sporen, zonder daarbij het scheppen van nieuwe produktiemogelijkheden voor staal te bemoeilijken.

De eisende partijen verwijten aan de Hoge Autoriteit, dat zij genoemde doelstellingen ernstig heeft miskend, daar de bestreden bepalingen de ontwikkeling van sommige produktiemogelijkheden praktisch verhinderen; naar aanleiding van deze klacht dient te worden onderzocht of deze bepalingen inderdaad blijk geven van een onwettig motief of een ernstig, met miskenning van het wettige doel gelijkstaand, gebrek aan zorgvuldigheid, en voorts of in bedoelde bepalingen ten deze niet aan sommige doelstellingen van het Verdrag ten koste van andere in een door de omstandigheden niet gerechtvaardigde mate voorrang wordt verleend.

De verwezenlijking van de in artikel 3 sub *d* en *g* van het Verdrag neergelegde doelstellingen kan niet afzonderlijk van die van de overige in dat artikel genoemde doeleinden of met terzijdestelling daarvan worden nagestreefd en bereikt; wat dit betreft kan de regelmatige uitbreiding en modernisering van de produktie volgens het Verdrag echter wel worden bevorderd binnen het kader van een geheel van maatregelen dat berust op een compromis tussen de doelstellingen van artikel 3, ook wanneer daarbij aan een of meer dezer doeleinden voorrang wordt verleend boven andere, en wel omdat zulks door de ten tijde van het optreden van de Hoge Autoriteit waargenomen economische feiten of omstandigheden wordt gerechtvaardigd.

e) De waardering van de verschillende in artikel 3 neergelegde doelstellingen moet noodzakelijkerwijs een globaal karakter dragen en uitsluitend op het gemeenschappelijk belang zijn gericht. Het begrip gemeenschappelijk belang, waarvan genoemd artikel gewaagt, is geenszins beperkt tot de som der particuliere belangen van de aan de rechtsmacht der Gemeenschap onderworpen kolen- en staalondernemingen, doch gaat de kring dier belangen te boven en kan slechts nader worden bepaald aan de hand der in artikel 2 duidelijk opgesomde algemene doeleinden. Om deze redenen staan de in artikel 3 genoemde doelstellingen niet in de weg aan maatregelen, welke gericht zijn op beïnvloeding van de aard der te ontwikkelen of te scheppen produktiemiddelen, mits blijkt, dat de economische omstandigheden en de redelijkerwijs te verwachten ontwikkeling van de markt zodanige maatregelen vorderen; dit is ongetwijfeld het geval, wanneer bijvoorbeeld voor een der grondstoffen voor de ijzer- en staalindustrie verschijnselen optreden die op een ernstig tekort wijzen; alsdan is een rationeel beleid ter ver-

mijding van een niet verantwoorde uitputting der hulpbronnen noodzakelijk. Verschillen in behandeling, welke uit dien hoofde noodzakelijk kunnen blijken voor het in stand houden van omstandigheden, welke de ondernemingen prikkelen tot verbetering en vergroting van haar produktiemogelijkheden, en welke dus een regelmatige uitbreiding der produktie bevorderen, dienen evenwel steeds — overeenkomstig het in het Verdrag neergelegde beginsel van gelijkheid — op zuiver objectieve criteria te berusten. Artikel 6 der bestreden Beschikking beoogt de ijzer- en staalondernemingen geleidelijk tot een zo rationeel mogelijk schrootverbruik aan te sporen. Het artikel heeft de strekking de financiële last, welke aan de prijsverevening voor ingevoerd schroot verbonden is, in verband te brengen zowel met de aard der installaties en fabricagemethoden als het tijdstip, waarop deze in gebruik worden gesteld, en wel door middel van een combinatie van het referentieverbruik en van zekere kortingen die wegens relatieve schrootbesparing worden toegekend. De progressieve stijging van de prijs van deze grondstof en de selectieve uitwerking daarvan op de kostprijs van ijzer en staal variëren naargelang van objectief vastgestelde criteria zowel van kwantitatieve als van kwalitatieve aard. De bestreden maatregelen waarin voor de ondernemingen een aansporing is gelegen die nieuwe produktiecapaciteiten te scheppen, welke met het streven naar een regelmatige schrootvoorziening voor de staalindustrie en een regelmatige uitbreiding der produktie verenigbaar zijn, maken derhalve geen inbreuk op het verbod van discriminatoire maatregelen.

De artikelen 6 en 8 der bestreden Beschikking vormen veeleer een regeling van progressieve aard, zonder welke het bij die Beschikking ingevoerde vereveningsstelsel niet meer het karakter zou hebben van een indirect middel ter beïnvloeding van de produktie en in strijd zou komen met de artikelen 5 en 57 van het Verdrag.

f) Het in artikel 57 voorziene gebruik maken van „indirecte middelen" ter beïnvloeding van de produktie onderscheidt zich van de in artikel 5, 4e alinea, bedoelde „rechtstreekse beïnvloeding", niet door de daarmede beoogde doeleinden, doch door de methoden ter bereiking daarvan.

Daar de indirecte middelen — met name de in artikel 53 bedoelde financiële voorzieningen — van invloed zijn op sommige

prijsvormende factoren, scheppen zij een situatie, waarin voor de ondernemingen een aansporing is gelegen om vrij en uit eigen beweging de gedragslijn te volgen welke door de Hoge Autoriteit in verband met de uitvoering der haar bij het Verdrag toegewezen taken wenselijk wordt geacht.

Bij de rechtstreekse beïnvloeding daarentegen — zoals de in artikel 59 bedoelde verdeling van beschikbare voorraden — wordt geen rekening gehouden met de gedragslijn, welke de ondernemingen zouden volgen indien zij vrij konden handelen; doch wordt haar rechtstreeks en onder bedreiging met geldstraffen — zoals die, bedoeld in artikel 59, 7e lid — de gedragslijn opgelegd, welke de Hoge Autoriteit noodzakelijk acht in verband met de situatie, waaraan zij volgens het Verdrag het hoofd moet bieden.

Beide methoden, de directe zowel als de indirecte, zijn er op gericht wijziging te brengen in de structuur zoals deze zich zou ontwikkelen uit de gedragingen der individuele bedrijven indien deze niet door enig overheidsingrijpen zouden worden beïnvloed. Beide dienen zij het economisch beleid. De indirecte methode schept echter een toestand welke de producenten doet besluiten vrijwillig de gedragslijn te volgen welke volgens artikel 3 in het gemeenschappelijk belang nodig is, terwijl de directe methode hen — met het oog op bedoeld gemeenschappelijk belang — dwingt tot handelingen welke verschillen van die waartoe de feitelijke omstandigheden haar zouden brengen.

Wat haar gevolgen alsmede wat haar rechtskarakter betreft, zijn beide methoden identiek; de indirecte methode evenwel eerbiedigt de vrije besluitvorming van hen die aan de markt deelnemen, terwijl de directe methode die vrijheid beperkt of zelfs geheel tenietdoet.

Alle bepalingen van artikel 6 der Beschikking No. 2-57 hebben de strekking eenmaal gevestigde situaties te handhaven en rechtstreekse, onmiddellijke en rigoureuze toepassing der in artikel 59 bedoelde maatregelen tot verdeling der beschikbare voorraden te vermijden, terwijl artikel 57 de aanbeveling inhoudt om aan de indirecte middelen de voorkeur te geven boven de zoëven genoemde directe maatregelen. Met name het toekennen van een „referentieverbruik voor aankoopschroot" en van een „referentieverbruiks-

coëfficiënt", het toestaan van een vrijstelling voor een bepaalde periode van de aanvullende heffing en ten slotte het progressieve karakter van dit tarief, zijn even zovele middelen om de in artikel 57 neergelegde aanbeveling te eerbiedigen.

Weliswaar kunnen „nieuwe installaties" recht geven op reductie van de aanvullende heffing nu artikel 6 in fine met betrekking daartoe een „fictieve referentieverbruikscoëfficiënt" voorziet, doch het is juist, dat, afgezien van deze mogelijkheid, de prijs van het in die installaties aangewende schroot in beginsel hoger zal worden.

Hetzelfde geldt voor de „elektro-ovens met vaste lading", waarvoor een merkbare vermindering van de verbruikscoëfficiënt voor schroot om technische redenen nauwelijks mag worden verwacht.

Deze feiten maken evenwel op de wettigheid van het stelsel geen inbreuk. Immers, het onvoldoende aanbod van schroot en de stijging der schrootprijzen plaatsten de Hoge Autoriteit voor de noodzaak enerzijds om de ondernemingen aan te sporen het schrootverbruik te verminderen, en anderzijds om te verhinderen, dat de prijs van het binnenlands schroot zich zou aanpassen aan die van het ingevoerde schroot. Het vereveningsstelsel diende derhalve vergezeld te gaan van een aanvullende bijdrage als tegenwicht tegen de mogelijkheid van verhoogd schrootverbruik, waartoe de door de verevening veroorzaakte prijsverlaging aanleiding zou kunnen geven.

Indien de Hoge Autoriteit echter tevens „een rationeel beleid wilde bevorderen bij het ontzien van de natuurlijke hulpbronnen, teneinde een niet verantwoorde uitputting daarvan te voorkomen" — welke doelstelling in artikel 3 *d* van het Verdrag is voorzien — dan diende zij eveneens rekening te houden met de bijzondere omstandigheden van de verschillende groepen verbruikers en moest zij derhalve de toepassing van de hun opgelegde aanvullende heffing differentiëren naargelang van hun schrootverbruik. Deze differentiatie bestond in een progressieve terzijdestelling — in sommige gevallen zelfs volledige opheffing — van de gevolgen der prijsverevening.

Met het bestreden stelsel werd aldus vóór alles het in stand houden van een regelmatige voorziening der markt beoogd en voorts het bevorderen van een rationeel beleid bij de exploitatie der hulpbronnen. Er bestaat evenwel geen enkele grond voor de bewering, dat de Hoge Autoriteit door tijdelijk aan sommige der in artikel 3 genoemde doeleinden voorrang te geven — ten gevolge waarvan zij slechts gedeeltelijk een compromis tussen alle in dit artikel genoemde doeleinden bereikte — de haar bij het Verdrag toegekende bevoegdheden tot andere doeleinden zou hebben aangewend dan die waartoe haar die bevoegdheden waren gegeven.

Nu de beweerde „détournement de pouvoir" niet is gebleken, moet dit middel worden verworpen.

2. Ten aanzien van de gestelde „détournement de pouvoir" met betrekking tot de artikelen 53 b, 57, 58, 59 en Bijlage II van het Verdrag, hierin bestaande dat de Hoge Autoriteit onder de dekmantel van financiële voorzieningen in feite bedoelde over te gaan tot een verdeling van het schroot, daarbij de in de artikelen 58 en 59 en de in Bijlage II omschreven waarborgen veronachtzamende

De in de bestreden bepalingen neergelegde financiële voorziening is noch naar de vorm noch naar haar gevolgen een repartitiestelsel in de zin van artikel 59 en Bijlage II. Deze bepalingen voorzien — doch alleen voor het geval zich zekere nauwkeurig omschreven economische omstandigheden voordoen en volgens een tot in bijzonderheden geregelde procedure — een rechtstreekse verdeling van de beschikbare grondstoffen over de verschillende categorieën verbruikers. De aldaar voorgeschreven regeling bestaat uitsluitend in het vaststellen van verbruiksprioriteiten en het verdelen van de voorraden, welke maatregelen beide rechtstreeks en uitsluitend de hoeveelheid der betrokken goederen betreffen en daarom geheel vreemd zijn aan enige indirecte beïnvloeding van de produktie door middel van de prijzen, zonder daarbij de omvang der aankopen te beperken. Artikel 58, waarop de eisende partij zich beroept, voorziet het instellen van een quotasysteem en het regelen van de bezettingsgraad der ondernemingen door het leggen van daartoe geschikte heffingen op de hoeveelheden, waarmede de produktie een bij algemene Beschikking vastgesteld peil overschrijdt. Hierbij moet overigens nog worden gewezen op het

verschil dat gemaakt wordt tussen maatregelen voor het geval van een uitgesproken crisisperiode (artikel 58), waarbij in de eerste plaats aan een rechtstreekse heffing op de hoeveelheden wordt gedacht, en de maatregelen, voorzien voor het geval van ernstige schaarste (artikel 59), waarbij de rechtstreekse verdeling der beschikbare voorraden op de voorgrond staat.

De in de bestreden bepalingen neergelegde financiële voorzieningen mogen ook niet beschouwd worden als een bijzonder soort verdelingsstelsel, dat op grond van zijn wezenlijke kenmerken met dat van artikel 59 en Bijlage II zou kunnen worden gelijkgesteld.

De instelling van de aanvullende bijdrage en het ontzeggen van een referentieverbruik voor de na 31 januari 1958 in gebruik gestelde installaties en fabricagemethoden zijn geen maatregelen, die een zodanig dwingend karakter hebben, dat de regeling in feite op een distributiestelsel neerkomt. Veeleer vormen deze maatregelen niet anders dan zekere modaliteiten voor het overheidsingrijpen, welke behoren tot het wezen van een financiële voorziening, die naar haar aard de concurrentie en de produktie beïnvloedt. Uit geen der aangevoerde argumenten blijkt rechtens voldoende, dat het onderhavige stelsel in dit opzicht met de in artikel 59 en Bijlage II bedoelde verdeling mag en moet worden gelijkgesteld.

De Hoge Autoriteit heeft met de bestreden maatregelen het hoofd willen bieden aan een situatie, welke door de dreiging van een acute schaarste aan schroot werd gekenmerkt. Door hiertoe gebruik te maken van de haar bij artikel 53 *b* van het Verdrag toegekende bevoegdheden heeft zij artikel 59 geëerbiedigd, dat bepaalt, dat tot de speciale procedure van rechtstreekse verdeling der voorraden, zelfs in geval van ernstige en op de voorgeschreven wijze geconstateerde schaarste, slechts dan mag worden overgegaan, wanneer de in artikel 57 voorziene middelen — waartoe eveneens de in artikel 53 bedoelde financiële voorzieningen dienen te worden gerekend — niet tot een doelmatig ingrijpen kunnen leiden. Het is juist, dat de bestreden bepalingen ten doel hebben de kosten progressief te doen toenemen naargelang van de verbruikte hoeveelheden schroot en voorts die kosten zodanig te beïnvloeden, dat zij variëren naargelang van de aard der schrootverwerkende installaties

en fabricagemethoden; de eisende partij heeft echter niet aangetoond, dat de hieruit voor de betrokken ondernemingen voortvloeiende financiële last op zodanige wijze werd geregeld, dat het gewraakte stelsel als een equivalent moet worden beschouwd van een directe kwantitatieve verdeling of van een regeling van de bezettingsgraad der ondernemingen.

Hoewel dus het toegepaste stelsel geen „verdelingsstelsel" vormt, behoorde — voor zover dat bedoeld stelsel enkele kenmerken van een indirecte verdeling zou vertonen — in elk geval nog het bewijs te worden bijgebracht, dat het werkelijke doel der bestreden bepalingen was, onder voorwendsel van een financiële voorziening, een indirecte verdeling langs de omweg van artikel 53 *b* te bewerkstelligen, en dat dit werkelijke doel geenszins, zoals beweerd, bestond uit het bevorderen van schrootbesparing en van een regelmatige schrootvoorziening van de markt; ofwel diende het bewijs te worden geleverd dat de Hoge Autoriteit zich had laten leiden door het streven aan de toepassing van artikel 59 te ontkomen, of dat zij in ernstige mate miskend zou hebben, dat het bestreden stelsel gelijkstond met de regeling voorzien in artikel 59. Deze punten zijn rechtens evenwel allerminst bewezen.

Een „détournement de pouvoir" is derhalve niet aangetoond.

3. Ten aanzien van de gestelde „détournement de pouvoir" met betrekking tot de artikelen 53 b, 54 en 57 van het Verdrag, hierin bestaande, dat de Hoge Autoriteit slechts de in artikel 53 bedoelde financiële voorzieningen kan treffen, wanneer zij daarbij tevens de voorschriften van artikel 54 in acht neemt

Artikel 54 van het Verdrag kent aan de Hoge Autoriteit bepaalde bevoegdheden toe met betrekking tot de coördinatie van de investeringsprogramma's en de financiering daarvan. Deze bevoegdheden moeten worden uitgeoefend in het kader van de algemene doelstellingen, bedoeld in artikel 46. De vaststelling van deze doelstellingen geschiedt in de vorm van publikatie van algemeen oriënterende programma's, welke met het oog op het gemeenschappelijk belang zijn opgesteld, alsmede in de vorm van het verstrekken van individuele adviezen betreffende de door de ondernemingen voorgelegde investeringsprogramma's.

Genoemde bepalingen beletten geenszins, dat in overeenstemming met het bepaalde in de artikelen 3, 5, 53 *b*, 57 en 59 van het Verdrag maatregelen worden getroffen ter beïnvloeding van de door de ondernemingen voorgenomen investeringen. Dit geldt in het bijzonder voor de maatregelen krachtens artikel 61 van het Verdrag met betrekking tot de prijzen en meer nog voor de in artikel 53 *b* bedoelde financiële voorzieningen, welke de Hoge Autoriteit mag treffen ter indirecte beïnvloeding van de produktie en welke naar haar aard op de plannen van de producenten en niet in de laatste plaats op hun investeringsprogramma's van invloed zijn. Derhalve kunnen de bestreden bepalingen, die met artikel 3 juncto artikel 53 *b* in overeenstemming zijn, niet worden geacht een „détournement de pouvoir" in te houden met betrekking tot artikel 54. De eisende partijen hebben geenszins aangetoond, dat de Hoge Autoriteit de bestreden bepalingen heeft vastgesteld met de uitsluitende of althans overwegende bedoeling om toepassing van de specifieke procedures in voormeld artikel voorzien, te ontgaan.

Het middel van „détournement de pouvoir" met betrekking tot artikel 54 van het Verdrag moet derhalve worden verworpen.

4. Ten aanzien van de gestelde „détournement de pouvoir" met betrekking tot artikel 65 van het Verdrag, hierin bestaande, dat de Hoge Autoriteit — door de toekenning van een referentieverbruik te weigeren voor de na 31 januari 1958 in gebruik genomen installaties en fabricagemethoden en door het meerdere schrootverbruik met een aanvullende heffing te belasten — maatregelen heeft uitgevaardigd welke verder gaan dan ter verwerkelijking van haar doel werd gevorderd

Hierboven werd reeds vastgesteld, dat de economische omstandigheden ten tijde van het ingrijpen van de Hoge Autoriteit op de schrootmarkt de invoering rechtvaardigden van de gewraakte regels aangaande de verdeling der financiële last welke de verevening meebrengt; op grond daarvan mocht met name een progressief tarief worden ingesteld en een verdeling van de financiële last op basis zowel van de verbruikte hoeveelheden als van de referentieperiodes en de aard der installaties worden ingevoerd. Deze maatregelen gaan derhalve niet verder dan ter verwezen-

lijking van het doel der financiële voorzieningen werd gevorderd, zodat, zelfs indien artikel 65, 2e lid, van toepassing zou zijn geweest, aan de in deze bepaling gestelde voorwaarde ware voldaan.

Het middel, waarbij de miskenning van artikel 65 werd gesteld, is ongegrond.

5. Ten aanzien van de beweerde schending van de artikelen 2, 3, 4, 5, 53, 54, 58, 59, van Bijlage II en van artikel 65 van het Verdrag

Nu Beschikking No. 2-57 een algemene beschikking is, kan zij slechts worden bestreden met het middel „détournement de pouvoir".

De grieven gebaseerd op het middel „schending van het Verdrag" dienen derhalve buiten beschouwing te blijven.

Ten aanzien van de afstand van instantie door „Ruhrstahl", gevestigd te Hattingen

De eisende partij sub 4, „Ruhrstahl", gevestigd te Hattingen, heeft ter openbare zitting van 20 februari 1958 afstand van instantie gedaan.

Daar het in casu een beroep tot nietigverklaring betreft, is de toestemming van de verwerende partij niet vereist.

DE PROCESKOSTEN

Krachtens artikel 60 van het Reglement van het Hof wordt de partij, welke in een proces in het ongelijk is gesteld, in de kosten veroordeeld; in casu werden de eisende partijen in het ongelijk gesteld ten principale en de verwerende partij, ten dele, ten aanzien van de ontvankelijkheid. Er bestaat derhalve aanleiding om overeenkomstig lid 2 van genoemd artikel de eisende partijen te veroordelen tot betaling van negen tienden der proceskosten en de verwerende partij tot een tiende.

De eisende partij sub 4, „Ruhrstahl", gevestigd te Hattingen, die afstand van instantie heeft gedaan, zal te zamen met de andere eisende partijen haar deel in de proceskosten moeten dragen; dit deel wordt vastgesteld op de helft van het door elk der overige eisende partijen te betalen gedeelte.

Gezien de processtukken;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 2, 3, 4, 5, 33, 46, 47, 48, 53, 54, 57, 58, 59, 65, 80 en Bijlage II van het Verdrag;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie;

Gelet op het Reglement van het Hof van Justitie, alsmede op het Reglement van het Hof van Justitie betreffende de Justitiekosten;

HET HOF VAN JUSTITIE

Verwerpende al hetgeen meer of anders is gevorderd,

Verklaart en beslist als volgt:

Het beroep tot nietigverklaring van de artikelen 3 (1 b), 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11, lid 1 f en g, 16, lid 1, en 17 van Beschikking No. 2-57 van de Hoge Autoriteit de dato 26 januari 1957 is ontvankelijk, doch niet gegrond; het beroep wordt derhalve verworpen.

De eisende partijen worden solidair veroordeeld tot betaling van negen tienden van de proceskosten en de verwerende partij tot betaling van een tiende.

Het Hof verleent aan de eisende partij sub 4, „Ruhrstahl", gevestigd te Hattingen, akte van haar afstand van instantie. Zij is met de vier overige eisende partijen solidair tot betaling der proceskosten gehouden, met dien verstande evenwel, dat haar aandeel de helft bedraagt van dat van elk der overige eisende partijen.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op eenentwintig juni negentienhonderdachtenvijftig.

PILOTTI VAN KLEFFENS DELVAUX
SERRARENS RIESE RUEFF HAMMES

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op eenentwintig juni negentienhonderdachtenvijftig.

De Voorzitter, *De Rechter-Rapporteur,*
M. PILOTTI L. DELVAUX

De Griffier,
A. VAN HOUTTE